భారతదేశ విభజన

రచయిత :బద్రుద్దీన్ ఉమర్

అనువాదం : యార్లగడ్డ వెంకట రావు

భారతదేశ చరిత్రలో ఒక ప్రత్యేక లక్షణం ఏమిటంటే, వేలాది సంవత్సరాలుగా వివిధ దేశాల ప్రజలు పెద్ద సంఖ్యలో భారతదేశంలోకి ప్రవేశించారు. ఇలా మరెక్కడా జరగలేదు. ఈ బయటి వ్యక్తులు భారతదేశంపై దాడి చేసి విలువైన వస్తువులను దోచుకున్నారు, కానీ వారు తమ స్వదేశానికి తిరిగి వెళ్ళలేదు. వారు భారతదేశంలో నివసించడం కొనసాగించారు. కానీ అందుకు మూడు మినహాయింపులు మాత్రమే ఉన్నాయి, అవి 1. గ్రీస్‌కు చెందిన అలెగ్జాండర్, 2. గజ్నీకి చెందిన మహమూద్ 3. ఇరాన్ నుండి నాదిర్ షా. అయితే కొన్ని మినహాయింపులు ఉన్నప్పటికీ, ఈ దాడి చేసిన విదేశీయులు తమ దేశాలకు దోచుకుని తిరిగి వెళ్లాలనే ఉద్దేశ్యంతో రాలేదని చెప్పవచ్చు. వారు భారతదేశంలో శాశ్వతంగా స్థిరపడటానికి మధ్య ఆసియా మరియు ఇతర ప్రాంతాల నుండి వచ్చి పెద్ద సంఖ్యలో ఇక్కడే స్థిరపడ్డారు. పురాతన కాలంలో, ఆర్యులు భారతదేశంపై దాడి చేసి ఇక్కడ స్థిరపడ్డారు. ఈ బయటి వ్యక్తులు భారతదేశ సంస్కృతి, నాగరికతను రూపొందించడంలో ముఖ్యమైన పాత్ర పోషించారు. ఆర్యులు లేకుండా హిందూ మతం, సంస్కృతిని ఊహించలేము. ఆర్యుల తర్వాత శకులు, హుణులు, టర్కీ, పఠాన్లు, మొఘులులు భారతదేశంలోకి వచ్చి బస చేశారు.

ఉత్తర, దక్షిణ అమెరికాలను కనుగొన్న తరువాత, యూరోపియన్లు ఆ దేశాలను జయించటానికి బయలుదేరారు. అక్కడ కూడా నివసించడం ప్రారంభించారు. కానీ భారత్‌పై దాడి చేసి ఇక్కడ స్థిరపడేందుకు వచ్చిన బయటి వ్యక్తుల కంటే వారి పరిస్థితి చాలా భిన్నంగా ఉంది. యూరోపియన్లు అనేక మంది స్థానిక అమెరికన్లను చంపారు, వారిని అంతమొందిస్తామని బెదిరించారు, వారిని బలవంతంగా ఒంటరిగా ఉంచారు. వారు కొత్త ప్రపంచం యొక్క పాలన లేదా సంస్కృతికి ఏ విధంగానూ సహకరించ లేకపోయారు. అలాగే, యూరోపియన్ల సంస్కృతి అక్కడి వారి సంస్కృతి కంటే చాలా అభివృద్ధి చెందింది. ఆర్యులు వచ్చి తమ నాగరికత కంటే ఎంతో ఉన్నతమైన మొహెంజదారో మరియు హరప్పా నాగరికతలను నాశనం చేశారు. ఆర్యులు గొర్రెల కాపరులు, జిప్సీలు. వారు ప్రధానంగా జంతువులను పెంచడంలో పాలుపంచుకున్నారు, వారి సంస్కృతి ప్రాచీన భారతదేశ సంస్కృతితో కలిసిపోయింది. ఈ ఆర్యన్ సంస్కృతి సమ్మేళనం భారతీయ సంస్కృతిని మార్చడానికి దారితీసింది. మనం ఇప్పుడు ప్రాచీన భారతీయ సంస్కృతిగా గుర్తించిన దాని మూలాలు ఆర్యుల సంస్కృతిలో ఉన్నాయి. ఒక విధంగా ఆర్యుల సంస్కృతి అనేక విధాలుగా ఆర్యుల పూర్వ భారతీయ సంస్కృతిని తన సొంతం చేసుకున్నదని చెప్పవచ్చు. నేడు భారతీయ హిందూ సంస్కృతి అని పిలవబడేది వాస్తవానికి విదేశీ ఆర్యులచే సృష్టించబడింది.

ఆర్యుల తర్వాత శకులు, హూణులు, అరబ్బులు, ఇరానియన్లు, తుర్కులు , పఠాన్లు,మొఘులులు భారతదేశంపై దాడి చేసి జయించి ఈ భూమిలో స్థిరపడ్డారు. రవీంద్రనాథ్ మాటల్లో, వారందరూ ఒక శరీరంలోకి విలీనం అయ్యారు. ఈ బయటి వ్యక్తులు భారతీయులను శత్రువులుగా చూడలేదు, వారి నుండి దూరంగా ఉండడానికి ప్రయత్నించలేదు. బదులుగా, వారు భారతీయులతో కలిసి ఉండాలని, ఈ భూమిలో తమ స్వంత స్థానాన్ని బలోపేతం చేసుకోవాలని కోరుకున్నారు. వారు విభజనలను సృష్టించడానికి ప్రయత్నించలేదు, కానీ వారి స్వంత భద్రత, శ్రేయస్సు కోసం ఐక్యతను కొనసాగించడానికి ప్రయత్నించారు. భారతదేశానికి వచ్చి పాలించిన అరబ్బులు, తుర్కులు, పఠాన్లు, మొఘులులు ఒక ముఖ్యమైన పద్ధతిలో మాజీ విజేతల కంటే భిన్నంగా ఉన్నారు. వారు భారతదేశంలోనే స్థిరపడ్డారు, భారతీయ ఆచారాలను స్వీకరించారు, కానీ వారి కంటే ముందు భారతదేశంలోకి ప్రవేశించిన వారి వలె తమ మతాన్ని విడిచిపెట్టలేదు. ఈ ప్రజలు ఇస్లాం అనుచరులు, వారి మత విశ్వాసాలను కొనసాగించారు. అయితే, ఇస్లాం, హిందూ మతం ఒకదానికొకటి స్వతంత్రంగా ఉన్నప్పటికీ, అవి ఒకదానినొకటి ప్రభావితం చేశాయి. సాంస్కృతిక రంగాలలో ఇది చాలా స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది.

ప్రత్యేక మత విశ్వాసానికి చెందినవారు అయినప్పటికీ, ముస్లిం పాలకులు తమ పాలనను బలపరిచే మార్గంగా హిందువులు, ముస్లింల మధ్య సత్సంబంధాలను కొనసాగించడానికి ప్రయత్నించారు. సుల్తానులు, మొఘులులు, పఠాన్ల పాలనలో ఈ వ్యూహం అనుసరించబడింది. అలావుద్దీన్ ఖిల్జీ, తరువాత అక్బర్ తీవ్రమైన మతతత్వానికి దూరంగా ఉండి హిందువులు, ముస్లింలను ఏకం చేయడానికి ప్రయత్నించారు. హిందూ వ్యతిరేకి, కొన్ని హిందూ దేవాలయాలను ధ్వంసం చేసిన ఔరంగజేబు కూడా అనేక హిందూ దేవాలయాలకు ఆర్థిక సహాయం చేశాడు, హిందువులను పరిపాలనా పదవులకు, తన సైన్యంలో కూడా నియమించుకున్నాడు. ఔరంగజేబు ముస్లింలు, హిందువుల మధ్య చీలికలు సృష్టించడానికి ఎప్పుడూ ప్రయత్నించలేదు. మొఘుల్ పాలన ముగిసే వరకు ఈ విధానం అమలులో ఉంది.

ఐరోపా వాణిజ్యం విస్తరించడం ప్రారంభించిన పదిహేడవ శతాబ్దం నుండి, యూరోపియన్ వ్యాపారులు భారతదేశానికి, ముఖ్యంగా పసిఫిక్ మహాసముద్రం చుట్టూ ఉన్న ప్రాంతాలకు వ్యాపార ప్రయోజనాల కోసం రావడం ప్రారంభించారు. పద్దెనిమిదవ శతాబ్దం నాటికి, వారు భారతదేశంలో తమ బలమైన ఉనికిని స్థాపించారు. వారిలో, ఆంగ్ల వ్యాపారులు మెజారిటీగా ఉన్నారు, వారి వాణిజ్యాన్ని సులభతరం చేయడానికి, వారు భారతదేశంలోని దక్షిణ మరియు తూర్పు ప్రాంతాలలో రక్షణ దళాలను నియమించారు. ఐరోపా దేశాల మధ్య పోటీ, శత్రుత్వం కారణంగా భద్రతా దళం యొక్క అవసరం కూడా ప్రేరేపించబడింది. ఈ చర్యలలో ఆంగ్లేయులు, ఫ్రెంచ్ వారు ముందంజలో ఉన్నారు.

పద్దెనిమిదవ శతాబ్దం రెండవ భాగంలో, ఆంగ్లేయులు బెంగాల్, మద్రాసుల లో తమ భద్రతను పటిష్టం చేసుకున్నారు, వారి వ్యాపార ప్రయోజనాలను విస్తరించడం కొనసాగించారు. ఈ క్రమంలో, వారు బెంగాల్ పాలక నవాబులతో ఢీకొన్నారు, వారి సంబంధాలు క్షీణించాయి. సాయుధ ఘర్షణలు జరిగాయి;

చివరికి ఆంగ్లేయులు స్వతంత్ర పాలక నవాబును ఓడించారు, వారి మాట వినే విధేయ నవాబులను ఆ స్థానంలో ఉంచారు. దీని ఫలితంగా బెంగాల్‌లో, తరువాత కొన్ని ఇతర ప్రాంతాలలో ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీ పరిపాలనా నియంత్రణను చేపట్టింది. ఈ నియంత్రణ 1857 సిపాయిల తిరుగుబాటు వరకు స్థిరంగా ఉంది. తిరుగుబాటు తర్వాత, ఇంగ్లండ్ ప్రభుత్వం కంపెనీ పాలనను రద్దు చేసి భారతదేశాన్ని నేరుగా పాలించడం ప్రారంభించింది.

బ్రిటిష్ వారి కంటే ముందు భారతదేశంపై దాడి చేసిన బయటి వ్యక్తులు ఇక్కడ స్థిరపడాలనే ఉద్దేశ్యంతో వచ్చి అలా చేశారు. కానీ యూరోపియన్లు వేరే ఉద్దేశ్యంతో భారతదేశానికి వచ్చారు. వారు వాణిజ్య లాభార్జన కోసం వచ్చారు. బ్రిటీష్ వారు బెంగాల్‌లో అధికారాన్ని చేజిక్కించుకున్నప్పుడు, అది ఇంగ్లండ్‌లో పారిశ్రామిక విప్లవ ప్రారంభ కాలం. త్వరలో బెంగాల్, భారతదేశంలోని ఇతర ప్రాంతాలు ఇంగ్లాండ్ తయారీ వస్తువులకు మార్కెట్‌గా మారాయి. ఆ విధంగా విస్తృత దోపిడీ ప్రారంభమైంది. దీని ఫలితంగా అపారమైన ఆర్థిక లాభాలు ఇంగ్లండ్ పారిశ్రామిక వృద్ధికి, శ్రేయస్సుకు గొప్ప సహకారం అందించాయి.

1757లో బెంగాల్‌లో అధికారాన్ని చేజిక్కించుకున్న తర్వాత, బ్రిటిష్ వారు తమ అధికార పరిధిలో పరిపాలనా సంస్కరణలు చేపట్టారు. వారు భూ సంస్కరణలను ప్రారంభించారు, కొత్త, శాశ్వత నిర్మాణాన్ని స్థాపించారు. ఈ కొత్త వ్యవస్థ ఆర్థిక వ్యవస్థను ప్రభావితం చేయడమే కాకుండా, ఈ ప్రాంతంలోని సామాజిక, రాజకీయ రంగాలలో విస్తృత పరిణామాలను కలిగి ఉంది. పంతొమ్మిదవ శతాబ్దంలో, ఈ వ్యవస్థలో కొత్త మధ్యతరగతి వచ్చింది. తరువాత, మరింత ప్రభావవంతంగా మారడంతో, వారు బెంగాల్ మరియు ఇతర ప్రాంతాల రాజకీయాలను నిర్వచించడంలో కీలక పాత్ర పోషించారు. పరిపాలనా ప్రయోజనాల కోసం, బ్రిటిష్ వారు విద్యా వ్యవస్థను ఆధునీకరించారు. 1835 వరకు, పెర్షియన్ పరిపాలనా భాషగా ఉండేది, కానీ పంతొమ్మిదవ శతాబ్దం ప్రారంభంలో, ఆంగ్ల భాషా అధ్యయనానికి ఎక్కువ ప్రాధాన్యత ఇవ్వబడింది.

ఈస్టిండియా కంపెనీ హయాంలో, హిందువులు విద్య మరియు ఇతర అన్ని సౌకర్యాలను పూర్తిగా ఉపయోగించుకున్నారు. మరోవైపు ముస్లింలు మొఘలుల పాలన తమదేనని, బ్రిటీష్ వారు పరాయి శక్తులని విశ్వసించారు, ఆంగ్లేయులు సృష్టించిన అవకాశాలను అంగీకరించడానికి వారు మొగ్గు చూపలేదు, ఆంగ్ల భాషను నేర్చుకునే అవకాశం కూడా లేదు. బ్రిటీష్ వారు అధికారం చేపట్టడానికి ముందు, అనేక మంది ఉన్నత ముస్లింలు ఇతరులు పరిపాలన మరియు సైన్యంలో ఉన్నత స్థానాలను కలిగి ఉన్నారు. ఈ ఉద్యోగాలు వర్గ విభజనలకు ఆధారం అయ్యాయి. మొఘల్, నవాబీ కాలంలో కూడా వారు భూస్వామి లేదా జమీందార్ హోదాను పొందలేకపోవడమే కాకుండా, ఈ ఉద్యోగాల తొలగింపు, ముస్లింలను ఆర్థిక సంక్షోభంలోకి నెట్టాయి. వేలాది మంది జీవితాల్లోకి పేదరికం ప్రవేశించింది. వారు ఆంగ్ల భాషను నేర్చుకోవడానికి, బ్రిటీష్ వారు అందించే ఇతర అవకాశాలను ఉపయోగించుకోవడానికి నిరాకరించినందున వారి పరిస్థితులు చాలా భయంకరంగా మారాయి. విద్య, సామాజిక-రాజకీయ , ఆర్థిక స్థితిగతులలో వారు హిందువుల కంటే చాలా వెనుకబడి పోయారు.

1857 సిపాయిల తిరుగుబాటు తర్వాత, బ్రిటీష్ వారు అందించిన వనరులను ఉపయోగించకుండా పెద్ద తప్పు చేశామని, తద్వారా వంద సంవత్సరాలు వెనుకబడి ఉన్నామ ని ముస్లింలు గ్రహించారు. ఇప్పుడు ఆ తప్పును సరిదిద్దుకునేందుకు చొరవ తీసుకున్నారు. ఈ సమయానికి ఈస్టిండియా కంపెనీ పాలన ముగిసింది. ఇప్పుడు బ్రిటిష్ రాచరికం నేరుగా పాలిస్తోంది. ముస్లింలకు విద్యను మెరుగుపరిచే అంశంపై దృష్టి సారించారు, వారికి కొన్ని ఇతర ప్రయోజనాలు కూడా విస్తరించబడ్డాయి. ముస్లింలకు కొన్ని ఉద్యోగావకాశాలు కూడా కల్పించారు.

అప్పటి వరకు బ్రిటీష్ అధికారులు అందించే అన్ని సేవలకు హిందువులకు సంపూర్ణ ప్రవేశం ఉండేది. ఇప్పుడు ముస్లింలు రంగంలోకి ప్రవేశించడంతో, వారు పోటీదారులుగా మారారు. హిందువులు మొదట తమ వద్ద ఉన్న దానిలో కొంత భాగాన్ని ఇప్పుడు ముస్లింలకు ఇస్తున్నారని భావించడం ప్రారంభించారు; వారు పోటీలో పాల్గొనవలసి వచ్చింది, వారి గుత్తాధిపత్యాన్ని కోల్పోయారు.

ఈ విధంగా, పంతొమ్మిదవ శతాబ్దం రెండవ భాగంలో, హిందువులు, ముస్లింల మధ్య వివాదం తలెత్తింది. ఇది హిందూ జాతీయవాదానికి నాంది. 1860లలో, నాబగోపాల్ మిత్రా, రాజనారాయణ్ బసు నాయకత్వంలో, హిందువులు ప్రత్యేక దేశం అని ప్రకటించే ఒక సభ ఏర్పాటు చేయబడింది. హిందువులు, ముస్లింల మధ్య విభజనను సృష్టించే ఉద్దేశ్యంతో ఈ జాతీయత ప్రకటన చేయబడింది. తరువాత బంకిం చంద్ర ఈ జాతికి బలమైన ప్రతినిధి అయ్యాడు. ఆ సమయంలో, బెంగాల్‌లో అబ్దుల్ లతీఫ్, సయ్యద్ అమీర్ అలీ, ఉత్తరప్రదేశ్‌లో సర్ సయ్యద్ అహ్మద్ ముస్లిం సమాజానికి నాయకులుగా ఎదిగారు. వారు ముస్లింల అభివృద్ధికి వివిధ ప్రయత్నాలను ప్రారంభించారు. అదనపు వనరుల కోసం బ్రిటిష్ ప్రభుత్వంతో లాబీయింగ్ చేశారు. అయితే, వారు ఎప్పుడూ ముస్లింలను ప్రత్యేక దేశంగా ప్రదర్శించలేదు లేదా ఆ మేరకు ప్రకటన చేయలేదు. ముస్లిం లీగ్ వారి లాహోర్ తీర్మానం ఆమోదించబడిన 1940 తర్వాత ముస్లింలకు ప్రత్యేక దేశం అనే భావన వచ్చింది.

పంతొమ్మిదవ శతాబ్దంలో, 'కమ్యూనలిజం' అనే పదం వాడుకలో లేదు. ఇరవయ్యవ శతాబ్దంలో, బ్రిటీష్ వారు హిందూ-ముస్లిం సంఘర్షణను 'మతవాదం' అని పిలిచారు. కానీ మతవాదం అనే ఆలోచన లేకుండానే , పంతొమ్మిదవ శతాబ్దం చివరి భాగంలో హిందువులు, ముస్లింల మధ్య పోటీ కమ్యూనలిజంకు బీజం వేసింది.. ఇరవయ్యవ శతాబ్దం ప్రారంభంలో, ఈ వైరుధ్యం, అసహ్యకరమైన పోటీ శత్రుత్వాన్ని ప్రేరేపించింది, ఇది 1930 మరియు 40 లలో రాజకీయ పరిస్థితులపై శక్తివంతమైన ప్రభావాన్ని చూపింది. అంతే కాదు, సంఘటనల మలుపులో ఇది నిర్ణయాత్మక అంశంగా మారింది.

ఈ పరిస్థితిని సృష్టించేందుకు బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం ఉద్దేశపూర్వకంగా కుట్ర పన్నింది. 1857లో సిపాయిల తిరుగుబాటు తర్వాత, వారు ముస్లింలకు విద్యా సౌకర్యాలు, ఇతర అవకాశాలను అందించినప్పుడు, వారి ప్రధాన ఉద్దేశ్యం ఉద్రిక్తతలను సృష్టించడం. హిందువులను , ముస్లింలను తోటి-పోటీదారులుగా చేయడం, వారి మధ్య ద్వేషం పెంచడం. వారు తమ స్వంత అధికారాన్ని కాపాడుకోవడానికి,

తమకు తాముగా సాఫీగా పాలన సాగించుకోవడానికి విభజనను సృష్టించే ఈ విధానాన్ని అవలంబించారు. వారు చరిత్ర అధ్యయనాన్ని కూడా ప్రభావితం చేయడం ప్రారంభించారు. ప్రఖ్యాత పండితుడు, చరిత్రకారుడు జేమ్స్ మిల్ తన ప్రసిద్ధ పుస్తకం, ది హిస్టరీ ఆఫ్ బ్రిటీష్ ఇండియాలో, భారతదేశ చరిత్రను హిందూ, ముస్లిం, బ్రిటీష్ మూడు కాలాలుగా గుర్తించాడు . అతను మొదటి రెండు కాలాలను మతం ఆధారంగా పేర్కొన్నాడు, కానీ మూడవ కాలాన్ని క్రిస్టియన్కాలం అని సూచించలేదు, బదులుగా అతను దానిని బ్రిటిష్ అని పిలిచాడు. మునుపెన్నడూ బ్రిటీష్ పూర్వపు చారిత్రక కాలాలను మతాల ప్రాతిపదికన ప్రస్తావించలేదు. ఇలా చేయడం ద్వారా, సామ్రాజ్యవాద చరిత్రకారుడు జేమ్స్ మిల్ మతతత్వ భావనకు మార్గదర్శకత్వం వహించాడు. భవిష్యత్తులో దాని అభివృద్ధికి పునాది వేశాడు. దీన్ని చేయడంలో అతను నిజంగా విజయం సాధించాడు. బ్రిటీష్ హయాంలో, భారతీయులు అధ్యయనం చేసిన చరిత్ర జేమ్స్ మిల్ ద్వారా ప్రచారం చేయబడిన ఆలోచనలపై రూపొందించబడింది. ఇది మతతత్వ భావనను మరింత వ్యాప్తి చేయడానికి సహాయపడింది.

పంతొమ్మిదవ శతాబ్దంలో హిందువులు,ముస్లింల హోదాలో వ్యత్యాసం ఇరవయ్యవ శతాబ్దపు రాజకీయాలలో సంక్షోభాన్ని రేకెత్తించింది. అందుకే పంతొమ్మిదవ శతాబ్దపు పరిస్థితుల గురించి కూలంకషంగా చర్చించకుండా, ఆలోచనలను పంచుకోకుండా ఇరవయ్యో శతాబ్దపు రాజకీయాలను అర్థం చేసుకోవడం అసాధ్యం. పంతొమ్మిదవ శతాబ్దంలో సురక్షితమైన ఉద్యోగాల కోసం పోటీ పడుతున్న హిందువులు, ముస్లింల మధ్య వైరం ఇరవయ్యవ శతాబ్దంలో అధికారాన్ని కోరుకునే పెట్టుబడిదారుల మధ్య పోటీకి, వివాదానికి దారితీసింది. దీని పర్యవసానమే భారతదేశ విభజన.

పెట్టుబడిదారీ విధానం పెరుగుదలతో వివిధ పెట్టుబడిదారీ దేశాల ప్రయోజనాలు ఢీ-కొన్నాయి. ఈ ఢీకొనడం యుద్ధ-ప్రాతిపదికన శత్రుత్వాలను సృష్టించి యుద్ధానికి దారితీసింది. కానీ ఏ దేశంలోనైనా పెట్టుబడిదారీ విధానంలోని వివిధ భాగాలు ఎలాంటి ఘర్షణకు కారణం కాలేదు. ఇంగ్లండ్ మరియు ఫ్రాన్స్ చాలా కాలం పాటు యుద్ధంలో నిమగ్నమై ఉన్నాయి. మొదటి మరియు రెండవ ప్రపంచ యుద్ధాలు వివిధ పెట్టుబడిదారీ దేశాల మధ్య జరిగాయి. కానీ ఒక దేశంలో పెట్టుబడిదారీ విధానం యొక్క వివిధ భాగాలు ఎటువంటి ఘర్షణను కలిగించలేదు. అయితే భారతదేశంలో హిందు, ముస్లిం పెట్టుబడిదార్లుగా విడిపోయారు. వారి మధ్య అనారోగ్యకరమైన వాగ్వాదం, వాగ్వివాదం జరిగింది. దీని ఫలితంగా పెట్టుబడి పోరు మత అల్లర్ల రూపాన్ని సంతరించుకుంది. వివిధ దేశాలు యుద్ధాలు చేస్తున్నాయి, కానీ భారతదేశంలో మతపరమైన అల్లర్లు జరిగాయి. భారతదేశ రాజకీయాల్లో మతపరమైన అల్లర్ల పాత్ర చాలా ముఖ్యమైనది.

భారతదేశంలో స్వాతంత్ర్య ఉద్యమం ఆలస్యమైంది. 1927కి ముందు రాజకీయ పార్టీలు స్వాతంత్ర్యం అడగలేదు. ఉద్యమం ప్రారంభమైనప్పుడు, అది బ్రిటిష్ వారిని శత్రువులుగా గుర్తించలేదు, వారిని దూషించలేదు. బ్రిటీష్ వారిపై ఒత్తిడి తెచ్చి భారతీయులకు ప్రభుత్వ పగ్గాలు అప్పగించాలని ఉద్యమం

జరిగింది. బ్రిటిష్ వారిని అభ్యర్థించి ఆమోదం పొందడం వారి వ్యూహం. మౌలానా మొహమ్మద్ అలీ దీనిని 'భిక్షాటన మరియు ప్రార్థన రాజకీయాలు'అన్నాడు.

భారత స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో ఐక్యత లేదు. 1930ల నుండి విభజన ఏర్పడింది. తత్ఫలితంగా, బ్రిటిష్ వారి పట్ల ఉన్న వ్యతిరేకత కంటే హిందూ-ముస్లిం శత్రుత్వ స్థాయి చాలా ఎక్కువగా ఉంది. నిజానికి ఈ శత్రుత్వం భారతదేశ విభజనకు దారి తీసింది. హిందూ, ముస్లిం, కాంగ్రెస్, లీగ్ అన్నీ భారతదేశం విచ్ఛిన్నానికి దోహదపడ్డాయి.

స్వాతంత్ర్య ఉద్యమం ఒత్తిడి తెచ్చేందుకు ఉద్దేశించినది, రాజీ వైపు మొగ్గు చూపినందున, కాంగ్రెస్ లేదా ముస్లిం లీగ్ బ్రిటిష్ వారి పట్ల బలమైన విరక్తిని కలిగి లేవు. స్వాతంత్ర్యోద్యమం పురోగమిస్తున్న కొద్దీ 'ఉద్యమం' రాజీ గురించి చర్చలు పరస్పరం సాగాయి. ప్రత్యక్ష ఘర్షణను నివారించడానికి, గాంధీ అహింసను ప్రోత్సహించాడు . వారి రాజకీయాలకు అహింసాయుత ఉద్యమం మూలాధారం. ముస్లిం లీగ్‌కి కూడా బ్రిటిష్ వారితో శత్రుత్వం లేదా సాయుధ ఘర్షణ లేదు. 1940వ దశకంలో 'పాకిస్థాన్‌ను గెలిపించేందుకు పోరాడతాం' అని నినాదాలు చేశారు.కానీ వారి పోరాటం బ్రిటిష్ వారిపై కాదు, కాంగ్రెస్ పైన , హిందువులపైన.

గాంధీ అహింస భారతీయులకే వర్తిస్తుందని గమనించాలి. భారతీయులు తమ స్వాతంత్ర్య ఉద్యమంలో ఎలాంటి హింసకు పాల్పడకూడదనేది ఈ అహింసా తత్వశాస్త్ర ప్రాథమిక సిద్ధాంతం. కానీ బ్రిటిష్ వారు చేసిన హింస గురించి ప్రస్తావించలేదు. చౌరీ చౌరాలో (ప్రజల) హింసకు గాంధీ వ్యతిరేకంగా ఉన్నారు. కానీ అతను జలియన్ వాలాబాగ్ ఊచకోత గురించి పూర్తిగా మౌనంగా ఉన్నాడు. దానిపై అతని నిరసన లేకపోవడం రవీంద్రనాథ్ నుండి కూడా ప్రతికూల ప్రతిస్పందనను పొందింది. పెషావర్‌లోని కిస్సా ఖ్వానీ బజార్‌లో ప్రజలపై కాల్పులు జరపడానికి నిరాకరించి, బ్రిటిష్ వారికి తమ దేశభక్తి నిరసనను ప్రదర్శించిన భారత దళాలను గాంధీ విమర్శించాడు. గాంధీ భగత్ సింగ్ చర్యలకు వ్యతిరేకంగా ఉన్నాడు, బ్రిటీష్ వారు అతన్ని ఉరితీసినప్పుడు గాంధీ గొంతు ఎత్తలేదు, మౌనంగా ఉన్నాడు.

బ్రిటిష్ వారికి వ్యతిరేకంగా జరిగిన స్వాతంత్ర్య ఉద్యమం ప్రధానంగా రాజ్యాంగబద్ధమైనది. జిన్నా, గాంధీ ఇద్దరూ, వారి వర్గ దృక్పథం కారణంగా, పార్లమెంటు చట్రంలో ఉద్యమాన్ని పరిమితం చేయాలనుకున్నారు. నిజానికి, ముస్లిం లీగ్ పాలక శక్తులకు వ్యతిరేకంగా ఎటువంటి క్రియాశీల ప్రతిపక్షంగా లేదా ఆందోళనలో ఎప్పుడూ పాల్గొనలేదు. గాంధీ నాయకత్వంలో, కాంగ్రెస్ అహింసా ఉద్యమానికి నాయకత్వం వహిస్తుంది, దానిని రాజ్యాంగ పరిధిలో ఉంచడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఎప్పుడైనా పరిస్థితి హింసాత్మకంగా మారితే లేదా అలా మారుతుందని భయపెడితే, గాంధీ జోక్యం చేసుకుని దాని తీవ్రతను తగ్గించేవాడు.

స్వాతంత్ర్యోద్యమ సమయంలో, కాంగ్రెస్, ముస్లిం లీగ్ భారతదేశంలోని పాలక బ్రిటీష్ వారితో నిరంతరం సన్నిహితంగా ఉండేవి. వారితో చర్చలు జరిపాయి. ఈ చర్చలు 1940లలో మార్గదర్శక పాత్రను

పోషించాయి. వైస్రాయ్‌తో చర్చలు, సిమ్లా సదస్సులో సంభాషణ, క్యాబినెట్ మిషన్‌తో, మౌంట్‌బాటన్‌తో చర్చల తర్వాత అధికార బదిలీకి సంబంధించిన ఏర్పాట్లు చివరికి జరిగాయి.

1940లలో, కాంగ్రెస్-లీగ్ స్వాతంత్ర్య ఉద్యమం అధికార విభజన, వాటాల విభజనపై ప్రధానంగా దృష్టి సారించింది. 1944లో జిన్నా-గాంధీ మధ్య జరిగిన సుదీర్ఘ చర్చలు చాలా రోజుల పాటు కొనసాగి ఎలాంటి ఒప్పందం లేకుండా ముగియడాన్ని అపకీర్తితో కూడుకున్న వ్యవహారంగా పేర్కొనవచ్చు. స్వాతంత్ర్య ఉద్యమం అసలు శత్రువైన భారతదేశంలోని బ్రిటిష్ ప్రభుత్వంపై దృష్టి పెట్టలేదు. ఈ ఉద్యమం కాంగ్రెస్-లీగ్ సంబంధాలను నొక్కిచెప్పిన విధానం ఇతర దేశాల్లోని స్వాతంత్ర్య ఉద్యమాల కంటే చాలా భిన్నమైనది, అరుదైన మరియు అసాధారణమైన సంఘటనగా పేర్కొనవచ్చు.

విభజించడం, పంచుకోవడం అనే ఈ వివాదంలో ప్రధాన శత్రువు బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం మధ్యవర్తి పాత్ర పోషించింది. పాలక బ్రిటీష్, కాంగ్రెస్, ముస్లిం లీగ్ ఒకే టేబుల్‌పై కూర్చుని అధికారాన్ని అప్పగించడం గురించి చర్చలను ముగించాయి. ఇది భారత ప్రజలకు వ్యతిరేకంగా జరిగిన కుట్ర. వారు ప్రజల కళ్ళుగప్పి, భారతదేశాన్ని విభజించి, వారికి ద్రోహం చేశారు.

స్వాతంత్ర్య పోరాటాన్ని దాని స్వంత మార్గాన్ని అనుసరించడానికి అనుమతించినట్లయితే, అహింసా విధానాన్ని స్వీకరించకుంటే హిందూ-ముస్లిం లేదా కాంగ్రెస్-లీగ్ వైరుధ్యం విభజనకు దారితీసేది కాదు, మతపరమైన అల్లర్లు, ఘర్షణలు, లక్షలాది మంది అమాయకుల మరణాలు సంభవించవు. గాంధీ తన అహింస తత్వాన్ని ప్రకటించాడు, అనుసరించాడు, జిన్నా అహింసవాదానికి తన నిశ్శబ్ద మద్దతుతో బ్రిటిష్ వారికి వ్యతిరేకంగా స్వాతంత్ర్య పోరాటాన్ని ఊపందుకోనివ్వలేదు. ఆ విధంగా, సృష్టించిన ఉద్వేగం, అల్లకల్లోలం బ్రిటిష్ వారిని లక్ష్యంగా చేసుకోలేదు, కానీ వాస్తవానికి భారతీయులను బలితీసుకుంది. మతపరమైన అల్లర్లు, దాని దురాగతాలలో దాని తీవ్ర రూపం వెల్లడైంది.

ఏదైనా ఉద్యమం, పోరాటం లేదా యుద్ధంలో, నిజమైన శత్రువును గుర్తించడం చాలా ముఖ్యం. భారతదేశంలో బ్రిటిష్ పాలనను రద్దు చేయకుండా భారతదేశానికి స్వాతంత్ర్యం సాధ్యం కాదు, కానీ భారతదేశంలోని రాజకీయ నాయకులు అభివృద్ధి చెందుతున్నప్పుడు ఈ సత్యాన్ని గుర్తించలేదు. వారు బ్రిటిష్ వారిని శత్రువుగా చూడలేదు; దానికి బదులుగా వారు వారితో రాజీలు చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించారు. ఈ దృక్పథమే తదుపరి సంఘటనలకు దారితీసింది. 1930వ దశకంలో, మళ్లీ 40వ దశకంలో, బ్రిటిష్ వారిని ప్రధాన శత్రువుగా భావించే బదులు, హిందువులు, ముస్లింలు ఒకరికొకరు శత్రువులుగా మారారు. కాంగ్రెస్, ముస్లిం లీగ్‌లు విభేదించాయి. ఈ పరిస్థితిలో వారి దౌత్యవేత్తల సమర్థత కారణంగా, బ్రిటిష్ వారు శత్రువుల నుండి మధ్యవర్తిగా మారారు. కమ్యూనిస్టులు కూడా బ్రిటిష్ వారికి వ్యతిరేకంగా నిలబడలేదు; దానికి బదులుగా, రాజ్యాంగ రాజకీయాల చట్రంలో, వారు కాంగ్రెస్, ముస్లిం లీగ్‌లను ఏకం చేయడానికి ప్రయత్నాలు చేశారు. వారి విభేదాలను పరిష్కరించుకోవాలని కోరారు. 1944లో గాంధీ-జిన్నా చర్చలు నిష్ఫలంగా ముగియడంతో కమ్యూనిస్టు నాయకుడు పి.సి. జోషి 'దే షల్ మీట్ ఎగైన్'

(వారు మళ్ళీ కలవాలి) పేరుతో తన పుస్తకాన్ని రాశాడు. కమ్యూనిస్టులు స్వతంత్రం కోసం స్వతంత్రంగా పోరాడలేదు, కానీ కాంగ్రెస్, లీగ్ యొక్క కక్ష్యలో ఉండాలని ఎంచుకున్నారు.

బ్రిటీష్ వారి దోపిడీ, అణచివేత కారణంగా, సాధారణ ప్రజలు ఒక ముఖ్యమైన శక్తిగా ఎదిగిన ఆగ్రహం, ప్రతిఘటనను గుర్తించడం ప్రారంభించారు. కానీ అసమర్థ ఉద్యమం కారణంగా, బ్రిటిష్ వారు ఎప్పుడూ పోరాటానికి ప్రధాన లక్ష్యంగా మారలేదు. సంఘటిత లేదా ఏకీకృత పోరాటం ఏదీ లేదు; విభజన బీజాలు మాత్రమే అందులో నాటబడ్డాయి.

బ్రిటీష్ వారు తెచ్చిన భూ సంస్కరణలు, ఉద్యోగ అవకాశాల సృష్టి, స్వాతంత్ర్య ఉద్యమంలో చురుకుగా పాల్గొని నాయకత్వం అందించిన మధ్యతరగతి. మరొక ముఖ్యమైన అంశం ఏమిటంటే, కాంగ్రెస్, లీగ్‌లను ప్రభావితం చేసిన పెట్టుబడిదారులు బ్రిటీష్ వారి ఆదరణ పొందిన తరువాత ఆ స్థానానికి చేరుకున్నారు, వారి సద్భావనపై ఆధారపడి కొనసాగారు. వారు సామ్రాజ్యవాదులతో రాజీ సంబంధాన్ని కొనసాగించారు. భారతదేశ స్థానిక పెట్టుబడి, సామ్రాజ్య పెట్టుబడికి లొంగిపోయిందని స్టాలిన్ 1925లో వ్యాఖ్యానించారు. ఈ వర్గ భేదాల కారణంగా, భారత స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో కీలక పాత్ర పోషించిన వారు వెన్నెముక లేనివారువిధేయులుగా ఉన్నారు.

భారత స్వాతంత్ర్య ఉద్యమానికి నాయకత్వం వహించిన వారు నిజానికి ప్రజానీకానికి ప్రాతినిధ్యం వహించలేదు. వారు భూస్వాములకు, జమీందార్లకు, పెట్టుబడిదారులకు ప్రాతినిధ్యం వహించారు. గాంధీ, నెహ్రూ, పటేల్‌పై బిర్లా ప్రభావ పరిధి, ఆదేశం ఎవరి నుండీ దాచబడలేదు. బిర్లా, టాటా మరియు ఇతరుల డిమాండ్లకు, ప్రయోజనాలకు లోబడి, కాంగ్రెస్ భారతదేశాన్ని, బెంగాల్‌ను విభజించింది. భూస్వాములైన నవాబులు, నైట్స్, ఆడమ్జీలు, ఇస్పాహానీలను జిన్నా ఇష్టపడ్డాడు. ముస్లిం భూస్వాములు, జమీందార్లు, పెట్టుబడిదారుల లోని బలహీన వర్గాలకు ముస్లిం లీగ్ ప్రాతినిధ్యం వహించింది, వారి కోసం పాకిస్తాన్‌ను డిమాండ్ చేసింది.

చైనా స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో నాయకత్వం వలె కాకుండా, భారతదేశం రాజకీయ నాయకత్వం, భారతదేశంలో స్వాతంత్ర్య పోరాటం దాని స్వంత వేగాన్ని అనుసరించడానికి, దాని సామర్థ్యాన్ని చేరుకోవడానికి అనుమతించలేదు. శత్రువుకు వ్యతిరేకంగా కల్లోలిత, నిరంతర ప్రతిఘటన దాని స్వంత సంఘీభావాన్ని సృష్టిస్తుంది. లేకపోతే, విభేదాలకు కారణాలు తెరపైకి వస్తాయి. భారతదేశంలో ఇదే జరిగింది. కాంగ్రెస్, ముస్లిం లీగ్ బ్రిటిష్ వారితో చర్చలు జరిపి, రాజీ కుదుర్చుకుని, పార్లమెంటరీ చట్రంలో ఉండి, తమ స్వాతంత్ర్య ఉద్యమాన్ని ప్రారంభించాయి. ఇది మతతత్వానికి దారితీసింది, బ్రిటీష్ వారికి వారి స్వంత నిబంధనలు, షరతుల ప్రకారం అధికారాన్ని అప్పగించే పరిధిని, అవకాశాన్ని కల్పించింది. భారతదేశం, మరియు బెంగాల్ విభజన అనివార్య పరిణామం.

బంగ్లా నుండి అనువాదం: పర్వీన్ కె. ఎలియాస్

....